

[Justitsministeren]

steder, hvor det er yderst berettiget at gribe ind, men hvor det ellers ikke ville være sket.

Jeg har den opfattelse, at der skal overordentlig meget til, før man ikke fra administrationens side følger en henstilling fra ombudsmanden, og jeg forstod også på hr. Knud Lind, at den opfattelse har han også.

Så skal hr. Knud Lind have ret i, at når der kommer en sådan henstilling, og den, som det bør være det normale, følges af administrationen, så må det også ske med en vis hurtighed. Jeg skal ikke gå ind på de enkelte sagsområder – det plejer vi jo ikke at gøre her i Folketinget – men på grundlag af det, hr. Knud Lind har sagt, vil også jeg nok sige, at det altid er alt for lang tid, der går, inden man foretager rettelsen, som jo ofte kan foretages endog meget hurtigt. Opgaven for hele administrationen, når de får en sådan henstilling og vælger at følge den, må være meget hurtigt at få ændret den fremgangsmåde, man har haft hidtil, og som altså har vist sig ikke at være rigtig.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Forslagets tekst
vedtoges uden afstemning.

Forslagets overgang til anden (sidste) behandling
vedtoges uden afstemning.

Den næste sag på dagsordenen var:

3) Forespørgsel nr. F 1:

Forespørgsel til økonomiministeren:

»Hvilke oplysninger kan økonomiministeren give om væksten i arbejdsløsheden i de kommende år og de af regeringen påtænkte initiativer for at bekæmpe arbejdsløsheden?«

Af Nyrup Rasmussen (S) m.fl.

Begrundelse

Nyrup Rasmussen (S):

Vi er dybt bekymrede i den socialdemokratiske folketingsgruppe. Vi er bekymret over, at alt det, der er blevet sagt om ledighedens udvikling, hver gang har vist sig at blive værre, end man havde troet. Vi er bekymret over at have

kunnet konstatere gennem temmelig lang tid efterhånden, at alle de gode viljer til og ønsker om en lavere arbejdsløshed ikke har holdt stik. Jeg synes, vi har kunnet konstatere i de sidste 2-3 år, at prognoserne for arbejdsløshedens udvikling bestandig er blevet overgået af en værre virkelighed.

I 1987 skønnede man, at ledigheden ikke ville stige. Der skete det modsatte. På det seneste har vi set regeringen igen tøvende, men dog uundgåeligt bekræfte, at man også til næste år forventer en ny stigning i ledigheden. Uden at jeg skal kunne tiltræde den vurderingsrealisme, kan vi bare tage den konstatering, at regeringens forventning til næste år er en ledighed på 265.000 i henhold til det seneste skøn, og jeg synes, det er lidt sørgeligt i dag at skulle konstatere, at det er 10.000 over det niveau, som den borgerlige regering måtte konstatere, da den startede for efterhånden 6 år siden.

Jeg synes også, det er en meget sørgelig kendsgerning, vi i dag er konfronteret med, når vi kan se, at den private sektor gennem det seneste år ifølge Danmarks Statistiks kvartalsvise nationalregnskab har tabt 30.000 arbejdspladser, og jeg synes, vi er nødt til at sige til hinanden, at når livet ikke er gået værre for de mange lønmodtagere i løbet af 1987-88, skyldes det bl.a. arbejdstidsforkortelsen, det skyldes, at den forrige regering og Socialdemokratiet trods alt fandt sammen i december sidste år om en konkurrenceevneforbedring, og det skyldes, at produktivitetsudviklingen i den private sektor ikke gik helt så stærkt, som mange kunne have forventet.

Op- og nedture har der været i dansk økonomi. Der var en overgang en fremgang for investeringer og forbrug – det var i 1982-86 – og vi var mange, der glædede os over, at dansk økonomi havde en god international placering, men nedad gik det fra 1986 og frem med tabte arbejdspladser.

Jeg har engang ladet mig fortælle, at den nuværende økonomiminister i sin tidligere funktion havde den opfattelse, at den bedste form for socialpolitik var stigende beskæftigelse. Nu er han kommet til bordet og er ikke uden en vis indflydelse på de foranstaltninger, regeringen måtte træffe for at imødegå ledigheden.

Vi er spændt på, efter at have konstateret, at nu falder beskæftigelsen, hvad økonomiministeren har at svare på den forespørgsel, Social-